

UDENRIGSMINISTERIET

EUROPAUDVALGET

Alm. del - bilag 958 (offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806

Bilag

1

Journalnummer

400.C.2-0

Kontor

EU-sekr.

21 . marts 2001

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges i forbindelse
med Det Europæiske Råd i Stockholm den 23.-24. marts 2001 Rådets
udkast til artikel 4-rapport, 6879/01.

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

Bruxelles, den 8. marts 2001 (12.03)
(OR. en)

400. A. 5
6879/01

LIMITE

FORDELT

**POLGEN 2
PE 18**

I/A-PUNKTS-NOTE

fra: Gruppen vedrørende Almindelige Anliggender

til: Coreper (2. afdeling)/Rådet

Vedr.: Udkast til rapport fra Det Europæiske Råd til Europa-Parlamentet om Den Europæiske Unions fremskridt i 2000

1. I henhold til artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union skal Det Europæiske Råd forelægge Europa-Parlamentet en skriftlig årsrapport om Unionens fremskridt.
2. Gruppen vedrørende Almindelige Anliggender er på gruppeplan nået til enighed om udkastet til rapport for 2000.
3. De Faste Repræsentanternes Komité anmodes derfor om at henstille til Rådet, at det som A-punkt på dagsordenen for en kommende samling bekræfter denne enighed om udkastet til rapporten, således som det foreligger i bilaget, med henblik på endelig vedtagelse på mødet i Det Europæiske Råd i Stockholm den 23.-24. marts 2001.

UDKAST TIL RAPPORT
FRA DET EUROPÆISKE RÅD TIL EUROPA-PARLAMENTET
OM DEN EUROPÆISKE UNIONS FREMSKRIDT
I 2000

(i overensstemmelse med artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union)

I sin sidste skriftlige årsrapport til Europa-Parlamentet konkluderede Det Europæiske Råd, at det har tiltro til, at EU på grundlag af de solide fremskridt, der blev gjort i 1999, vil kunne tage de forskellige udfordringer op, som den står over for. Udviklingen i 2000 under det portugisiske og det franske formandskab er et klart bevis på, at denne optimisme var velbegrundet, idet EU samtidig har konsolideret og bygget videre på tidligere resultater og vist sin evne til at gå nye veje, når der opstår nye situationer. Fremskridtene blev yderligere underbygget ved, at institutionerne var i stand til at arbejde tæt sammen om at nå fælles mål, og bidrog desuden til i højere grad end hidtil at fremhæve den rolle, Det Europæiske Råd spiller, når EU skal tilføres den dynamik, der er nødvendig for dens udvikling. Regeringskonferencen resulterede således i enighed om et udkast til Nice-traktaten, som er en forudsætning for EU's fremtidige udvidelse. Selve udvidelsesprocessen kendetegnedes af en intensivering af tiltrædelsesforhandlingerne med kandidatlandene. Udbygningen af EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik fortsatte, og der skete specielt store fremskridt inden for den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, der har til formål at styrke EU's bidrag til international fred og sikkerhed i overensstemmelse med principperne i FN-pagten. EU koncentrerede sig endvidere om spørgsmål, som har direkte og særlig betydning for borgernes velfærd, hvilket navnlig blev udmøntet i vedtagelsen af en strategi, der tager sigte på at gøre EU til den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, der kan skabe en holdbar økonomisk vækst med flere og bedre job og større social samhørighed.

Efter intensive forhandlinger om de institutionelle spørgsmål, som ikke var blevet afklaret på Det Europæiske Råds møde i Amsterdam, men som der med udsigt til en fordobling af antallet af medlemsstater skulle findes en løsning på, blev der opnået generel enighed om et **nyt traktatudkast i Nice** i december 2000. Denne nye traktat, som blev forhandlet på grundlag af retningslinjerne fra Det Europæiske Råd i Köln, Helsingfors og Santa Maria da Feira, styrker EU-institutionernes legitimitet og effektivitet og gør dem mere acceptable for offentligheden; når traktaten er ratificeret, vil EU have fuldført de institutionelle ændringer, der er nødvendige for de nye medlemsstaters tiltrædelse. I udkastet til Nice-traktaten opereres der med fire indbyrdes forbundne nøglereformer. Fra 2005 vil Kommissionen bestå af kun et medlem fra hver medlemsstat; når EU omfatter 27 medlemsstater, vil antallet af medlemmer af Kommissionen være lavere end antallet af medlemsstater, og Kommissionen vil da bestå af statsborgere fra de medlemsstater, der er udvalgt efter ordningen med ligelig rotation. Kommissionens formand har desuden fået udvidede beføjelser. Fra 2005 vil EU's dobbelte natur som en union af befolkninger og en union af stater blive understreget yderligere, når der træffes afgørelser med kvalificeret flertal, idet der på den ene side sker en justering af stemmewægtningen i Rådet med et befolkningsbaseret sikkerhedsnet, og på den anden side indføres krav om, at mindst et flertal af Rådets medlemmer skal stemme for et forslag. Denne justering skal også kompensere de medlemsstater, som ikke længere har mulighed for at udpege to kommissionsmedlemmer. Kvalificeret flertal skal anvendes på yderligere omkring 40 traktatbestemmelser, herunder på så vigtige områder som den fælles handelspolitik, asyl- og indvandringspolitik og sammenhæng, men med udskudt virkning og med forbehold af visse betingelser i en række tilfælde. Herefter vil den fælles beslutningsprocedure med Europa-Parlamentet skulle finde anvendelse på yderligere 9 artikler. Endelig er traktatens bestemmelser om et forstærket samarbejde - foruden i et vist omfang at blive udvidet til anden søjle - blevet mere operationelle, idet definitionen af principperne og betingelserne er blevet afklaret, og procedurerne for iværksættelse af et sådant samarbejde under første og tredje søjle, med mulighed for henvisning til Det Europæiske Råd er blevet mere fleksible (dvs. anvendelse af kvalificeret flertal). Stats- og regeringscheferne mente, at Unionen fra datoen for Nice-traktatens ikrafttræden vil være i stand til at modtage nye medlemsstater, så snart de har vist, at de er i stand til at påtage sig medlemskabets forpligtelser, og forhandlingerne er afsluttet med et positivt resultat. Endelig var de enige om, at der skal indkaldes til en ny regeringskonference i 2004 efter en forberedende periode, der starter i 2001 med en bred offentlig debat med henblik på bl.a. at undersøge en række specifikke spørgsmål - afgrænsning af kompetencefordelingen, status for Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, forenkling af traktaterne, de nationale parlamenters rolle - med henblik på de hermed forbundne traktatændringer. Denne konference må imidlertid ikke udgøre nogen form for hindring eller forudsætning for udvidelsesprocessen. Udviklingen i retning af større ansvarliggørelse og gennemsigtighed i EU vil blive yderligere styrket gennem den administrative reform, som Kommissionen indledte i foråret 2000.

Selve **udvidelsesprocessen** havde fortsat høj politisk prioritet i EU, og i 2000 blev tiltrædelsesforhandlingerne intensiveret med meget betydelige fremskridt til følge: Der er indledt forhandlinger om alle områder af gældende fællesskabsret ("kapitler"), bortset fra det, der vedrører institutionerne, dvs. 29 i alt, med Cypern, Den Tjekkiske Republik, Estland, Ungarn, Polen og Slovenien, og der er foreløbigt afsluttet mellem 13 og 17 kapitler. For så vidt angår Malta, Rumænien, Slovakiet, Letland, Litauen og Bulgarien blev der indledt forhandlinger i februar, og ved udgangen af 2000 var der indledt forhandlinger om mellem 9 og 17 kapitler, hvoraf der foreløbigt er afsluttet mellem 7 og 12; dette understreger, at anvendelsen af princippet om differentiering på grundlag af hvert lands egne forudsætninger, som der blev stillet krav om på Det Europæiske Råd i Helsingfors og Santa Maria da Feira, gør det muligt for kandidatlandene at indhente de lande, der har indledt forhandlinger på et tidligere tidspunkt. På mødet i Nice bekræftede Det Europæiske Råd, at alt vil blive sat ind på at skabe de nødvendige betingelser for, at forhandlingerne om de resterende kapitler kan indledes hurtigst muligt i 2001. Processen fik i slutningen af året tilført fornyet dynamik i form af Kommissionens nye strategidokument, som ifølge stats- og regeringscheferne udgjorde en ambitiøs og realistisk ramme for de fortsatte tiltrædelsesforhandlinger. Et centralt element i denne nye strategi er en vejledende "plan" for prioriteterne i forhandlingerne de kommende 18 måneder med henblik på en foreløbig afslutning af de forskellige berørte kapitler, når betingelserne er blevet opfyldt. Det Europæiske Råd fandt, at denne strategi sammen med den nye Nice-traktat vil give EU mulighed for at være klar til at modtage de nye medlemsstater, der er parate fra udgangen af 2002, i håb om at de vil kunne deltage i det næste valg til Europa-Parlamentet i 2004. Det Europæiske Råd vil i juni 2001 i Göteborg evaluere de fremskridt, der er gjort i gennemførelsen af denne strategi, og på baggrund heraf opstille de retningslinjer, der er nødvendige for at afslutte udvidelsesprocessen med et positivt resultat. Endelig fik forbindelserne med det trettende kandidatland en saltvandsindsprøjtning via den aftale, der blev indgået i december om indholdet af en rammeforordning om ydelse af bistand til Tyrkiet og via tiltrædelsespartnerskabet med dette land.

Foruden udvidelsen fortsatte Den Europæiske Union med at befæste sin tilstedeværelse både på den europæiske scene og i bredere international sammenhæng i forfølgelse af sine **udenrigspolitiske** mål. Til dette formål kunne den trække på hele det register af politiske og økonomiske instrumenter, den har til sin rådighed, herunder også de nye instrumenter i henhold til Amsterdam-traktaten, og som rangerer fra demarcher og sanktioner via humanitær bistand, bistand til genopbygning og økonomisk bistand til aftalemæssige forbindelser med henblik på et eventuelt EF-medlemskab. Intet sted kan disse politiske instrumenter siges at være blevet anvendt med større virkning end i det vestlige Balkan, hvor de politiske ændringer i Serbien efterfulgt af det historiske topmøde mellem EU og landene i det vestlige Balkan i november i Zagreb har været med til at bane vej for yderligere stabilitet i området.

Generalsekretæren/den højtstående FUSP-repræsentant, dr. Javier SOLANA's rolle i forbindelse med styrkelsen af effektiviteten og synligheden af EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik blev bekræftet, da Det Europæiske Råd i Lissabon opfordrede ham til under formandskabets og Rådets myndighed og i forening med Kommissionen at sikre sammenhæng i EU's politikker over for det vestlige Balkan og at forbedre virkningen af dens bidrag. Generalsekretæren/den højtstående repræsentant bidrog også i væsentlig grad til de meget store fremskridt, der blev gjort i årets løb med henblik på at konkretisere de beslutninger om at indføre en **fælles europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik**, der blev truffet på Det Europæiske Råd i Helsingfors. Medlemsstaterne foretog således en detaljeret gennemgang af de krav til militær kapacitet, der skal opfyldes for at nå det overordnede mål fra Helsingfors, og forpligtede sig på konferencen om kapacitetsbidrag i november til at yde tilstrækkeligt store nationale bidrag (herunder 100 000 soldater) til at opfylde disse krav. Der blev endvidere sat fokus på områder, som kræver en yderligere indsats for at afbøde mangler, og der blev opnået enighed om hovedelementerne i en mekanisme for løbende evaluering af den militære kapacitet. Opmærksomheden samlede sig også om den civile krisestyring: i maj blev der nedsat et Udvalg for de Civile Aspekter af Krisestyring, og den civile kapacitet på de fire prioriterede områder, som Det Europæiske Råd identificerede i Feira, er blevet videreudviklet med særlig vægt på at nå det konkrete mål vedrørende politikapacitet, som også blev opstillet i Feira, hvorefter der i 2003 skal være 5 000 politifolk til rådighed for internationale missioner. Sideløbende med dette arbejde blev EU enig om de permanente politiske og militære strukturers sammensætning, beføjelser og funktion - dvs. Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Komité, Militærkomitéen og EU's Militærstab - der er nødvendige for den politiske ledelse og den strategiske styring af og den militære ekspertise og støtte til militære operationer. Endelig blev der opnået enighed om ordninger for konsultation og deltagelse af europæiske NATO-medlemmer uden for EU og andre lande, der søger om EU-medlemskab, i krisestyringens militære aspekter (med forslag til de nærmere regler for tredjelands deltagelse i krisestyringens civile aspekter, som skal forelægges under det svenske formandskab); som et bidrag til arbejdet med fremtidige ordninger mellem NATO og EU blev der fastlagt principper for konsultation, samarbejde og åbenhed mellem de to organisationer og retningslinjer for EU's adgang til NATO's aktiver og kapacitet, og der blev truffet principbeslutninger om inddragelse i EU af WEU's forskellige krisestyringsrelaterede funktioner. Det svenske formandskab vil fortsætte arbejdet med disse spørgsmål med sigte på hurtigt at gøre Den Europæiske Union operationel på dette område.

EU's prioritering af institutionelle reformer, udvidelsen og eksterne, sikkerheds- og forsvarsforhold afholdt den på ingen måde fra at tage **spørgsmål op, der vedrører borgernes dagligdag og derfor direkte berører dem**. Dette kom - på principielt plan - til udtryk i den højtidelige Nice-proklamation fra december af **Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder**. I én og samme tekst samler charteret de borgerlige, politiske, økonomiske, sociale og samfundsmæssige rettigheder, som hidrører fra forskellige kilder, herunder medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner og internationale forpligtelser, traktaten om Den Europæiske Union og EF-traktaterne og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Herved blev disse rettigheders overordnede betydning og rækkevidde tydeliggjort for unionsborgerne. Spørgsmålet om charterets status er et af de emner, der skal drøftes på den næste regeringskonference i 2004. På et mere umiddelbart praktisk plan var Kommissionens resultat-tavler med hensyn til **retlige og indre anliggender**, som blev fremlagt i årets løb, et klart udtryk for generelt tilfredsstillende fremskridt hen imod de mål og frister, der blev fastsat på Det Europæiske Råd i Tammerfors, og som skal udvikle EU til et område med frihed, retfærdighed og sikkerhed. Selv om de generelle fremskridt først vil blive evalueret på mødet i Det Europæiske Råd i december 2001, henviste stats- og regeringscheferne på mødet i Santa Maria de Feira og Nice specielt til den positive udvikling med hensyn til bl.a. narkotikabekæmpelse, EU's prioriteter for forbindelserne uadtil på området retlige og indre anliggender, den internationale bekæmpelse af hvidvaskning af penge og bekæmpelse af menneskesmugling. Blandt andre resultater bør nævnes oprettelsen af Den Europæiske Flygtningefond, konventionen om gensidig bistand i straffesager og vedtagelsen af Eurodac-forordningen samt beslutningen om at oprette et europæisk politiakademi og oprettelsen af den foreløbige Eurojust-enhed. **Fødevaresikkerhed** var et punkt, der hurtigt blev sat øverst på den offentlige dagsorden, da det viste sig, at BSE havde spredt sig til flere EU-lande end hidtil antaget, og efter at der var blevet offentliggjort forskellige skræmmende historier om levnedsmidler. Foruden at træffe omgående foranstaltninger til bekæmpelse af BSE gav EU tilsagn om inden 2002 at indføre en fødevarerlovgivning, der lever op til de strengeste kriterier for folkesundhed, og at oprette en europæisk fødevarermyndighed, der skal fungere på højeste niveau med hensyn til videnskabelig ekspertise, uafhængighed og åbenhed og således bidrage til at forebygge kriser. Det vejledende princip vil være, at fødevaresikkerhedspolitikken skal omfatte hele fødevarer- og foderområdet.

Den økonomiske og sociale udvikling har i en række år stået højt på EU's dagsorden; de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik og Luxembourg-, Cardiff- og Köln-processerne vidner herom. På det seneste er der imidlertid en voksende forståelse for, at udfordringerne i forbindelse med globaliseringen af økonomien og markederne, fremkomsten af en ny videnbaseret økonomi, tempoet i den teknologiske udvikling og de teknologiske forandringer samt en befolkning, der bliver ældre, kræver en ny respons fra EU og dens medlemsstater. På mødet i Lissabon i marts 2000 fastlagde Det Europæiske Råd en **strategi for det næste tiår, som skal gøre EU til den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, en økonomi, der kan skabe en holdbar økonomisk vækst med flere og bedre job og større social samhørighed**. Denne strategi består af fire søjler, der gensidigt styrker hinanden, og som er indbyrdes afhængige. For det første at bane vej for en videnbaseret økonomi ved at fremme udbredelsen af informations-samfundet (eEurope), ved at arbejde hen imod oprettelse af et europæisk område for forskning og innovation og ved at investere i uddannelse og erhvervsuddannelse med henblik på at leve og arbejde i det videnbaserede samfund. For det andet at gennemføre de økonomiske reformer, der er afgørende for konkurrenceevne og innovation, ved at gennemføre det indre marked og få det til at fungere fuldt ud, gøre de finansielle markeder mere effektive og integrerede og ved at skabe et gunstigere klima for innovation og erhverv. For det tredje at styrke den sociale samhørighed ved at udvikle en aktiv beskæftigelsespolitik, ved at indføre de reformer, der er nødvendige for at gøre de sociale beskyttelsesmodeller holdbare og ved at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af social udstødelse. Og endelig at samordne de makroøkonomiske politikker med henblik på at opretholde et sundt makroøkonomisk klima, der fremmer lav inflation, vækst, beskæftigelse, innovation og iværksætterånd. Der er tre karakteristiske træk ved Lissabon-strategien, der bekræfter dens originale og innovative karakter: den angiver i detaljer, hvilke særlige foranstaltninger der skal træffes med henblik på gennemførelsen af hver enkelt streng, sammen med frister herfor og en nærmere angivelse af de ansvarlige aktører; den indfører en ny, åben koordinationsmetode, herunder, hvor det er relevant, opstilling af indikatorer og benchmarks samt periodisk overvågning, evaluering og peer-review med henblik på at udbrede god praksis og opnå større konvergens hen imod de vigtigste mål; og endelig har Det Europæiske Råd selv påtaget sig ansvaret for samordning, overvågning af gennemførelsen, udarbejdelse af nye retningslinjer og aktivering af strategien i fremtiden, idet det har besluttet at holde møde hvert forår om de økonomiske og sociale spørgsmål. Det første af disse årlige møder finder sted i marts 2001 i Stockholm, men allerede på Det Europæiske Råds møder i Santa Maria da Feira og Nice blev der gjort status over gennemførelsen, ligesom beslutningerne fra Lissabon blev suppleret på en række punkter. Det drejer sig bl.a. om vedtagelsen i Nice af en **europæisk social- og arbejdsmarkedspolitisk dagsorden**, som fastlægger prioriteter for konkrete foranstaltninger for de kommende fem år med udgangspunkt i seks strategiske retningslinjer på alle områder inden for social- og arbejdsmarkedspolitikken.

Unionen har skabt et solidt grundlag for næste fase af sin udvikling ved at nå til enighed om de institutionelle reformer, der er nødvendige for den mest omfattende udvidelse i dens historie, ved at indføre en fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, som skal konsolidere og give Unionens rolle på den internationale scene større troværdighed, og ved at anlægge en ny økonomisk og social vision, som fastlægger rammen for, hvorledes vækst og konkurrenceevne kan forenes med social fornyelse. Dette fundament giver EU gode muligheder for at tage de udfordringer op, den står over for i begyndelsen af det nye årtusinde.

Referencedokumenter

Konklusioner fra Det Europæiske Råd i Lissabon	SN 100/1/00 REV 1
Konklusioner fra Det Europæiske Råd i Santa Maria da Feira	SN 200/1/00 REV 1 + ADD 1
Konklusioner fra Det Europæiske Råd i Nice	SN 400/1/00 REV 1 + ADD 1 REV 1
